

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming	9
Waterwet	9
Ambtenarenrecht	10
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	14
APV	14
Algemene Verordening Gegevensbescherming	14
Openbare orde	15
Wegenverkeerswet	15
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	16
Vreemdelingenrecht	18
Asiel	18
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 165

ABRS, 23-02-2022, 202006586/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Ooststellingwerf.

Awb

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder a sub 1

Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) bijlage II 4 onderdeel 9

PROCESBELANG. Omgevingsvergunning. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat ieder belang van RetailPlan B.V. bij de procedure is komen te vervallen. Artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II, van het Bor biedt geen grondslag voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een gebouw dat niet feitelijk aanwezig en vergund is. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 4 februari 2020, ([ECLI:NL:RVS:2020:338](#); r.o. 4.2). Het betoog van RetailPlan B.V. dat zij nog procesbelang heeft bij een oordeel over het bestreden besluit tot weigering van de gevraagde omgevingsvergunning in het geval in de toekomst alsnog een door haar aan te vragen omgevingsvergunning voor het (her)bouwen van een gebouw op het perceel wordt verkregen, slaagt niet.

Besluit waarbij het college heeft geweigerd aan RetailPlan B.V. op grond van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 1°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) een omgevingsvergunning te verlenen voor het vestigen van een supermarkt. [...]

2. De rechtbank heeft het beroep van RetailPlan B.V. tegen het besluit van 12 november 2019 niet-ontvankelijk geoordeeld. De reden daarvoor is dat het op het perceel aanwezige gebouw op 29 februari 2020 is afgebrand. Omdat er feitelijk geen bouwwerk meer staat en er voor de door RetailPlan B.V. gewenste herbouw van het pand (nog) geen omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen is verleend, is volgens de rechtbank ieder belang van RetailPlan B.V. bij de procedure komen te vervallen. [...]

Procesbelang

6. RetailPlan B.V. betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat zij procesbelang heeft. [...]

Is er belang bij de beoordeling van het hoger beroep?

7. Procesbelang is het belang dat een belanghebbende heeft bij de uitkomst van een procedure.

Daarbij gaat het erom of het doel dat de belanghebbende voor ogen staat, met het rechtsmiddel kan worden bereikt en voor de belanghebbende van feitelijke betekenis is. In beginsel heeft een belanghebbende die opkomt tegen een besluit, belang bij een beoordeling van zijn bezwaar of beroep, tenzij vast komt te staan dat ieder belang bij de procedure ontbreekt of is komen te vervallen (vergelijk de uitspraak van 9 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3415](#)).

7.1. De Afdeling stelt vast dat RetailPlan B.V. met haar aanvraag heeft beoogd een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor te verkrijgen. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen dat artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor ziet op het gebruik van bouwwerken en van bij die bouwwerken aansluitend terrein. De rechtbank heeft vervolgens overwogen dat, mocht de gevraagde omgevingsvergunning alsnog worden verleend, zoals RetailPlan B.V. wenst, zij geen gebruik kan maken van deze omgevingsvergunning omdat deze vergunning ziet op een bouwwerk dat is afgebrand en aldus niet meer in gebruik is. De rechtbank overweegt dat artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor niet het wijzigen van het gebruik van onbebouwde gronden beoogt, zonder dat op die

gronden bouwwerken aanwezig zijn. Omdat er op het perceel feitelijk geen bouwwerk meer staat en er (nog) geen omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen is verleend, is naar het oordeel van de rechtbank ieder belang bij de procedure komen te vervallen.

7.2. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor het mogelijk maakt om bouwwerken te gebruiken anders dan het bestemmingsplan toestaat en dat het artikel niet het wijzigen van gebruik van onbebouwde gronden beoogt zonder dat bouwwerken aanwezig zijn. Hiervoor verwijst de Afdeling naar de Nota van Toelichting bij het Bor (Stb. 2014, 333, blz. 54), waarin staat dat onderdeel 9 alleen ziet op de mogelijkheid om aan bestaande gebouwen een andere functie te geven. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 4 februari 2020, ([ECLI:NL:RVS:2020:338](#)), onder 4.2, biedt artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor geen grondslag voor het in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een gebouw dat niet feitelijk aanwezig en vergund is. In onderdeel 9 staat namelijk dat het afwijkende gebruik alleen vergund mag worden als dat niet gepaard gaat met bouwactiviteiten die ertoe leiden dat de bebouwde oppervlakte en het bouwvolume worden vergroot. In geval van nieuwbouw gaat het afwijkende gebruik per definitie gepaard met bouwactiviteiten. Anders dan RetailPlan B.V. kennelijk meent, bestaat er dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat deze zinsnede uit het negende lid alleen betrekking heeft op het vergroten van bestaande gebouwen en dat daarom het gebruik van te realiseren nieuwe gebouwen, zolang een dergelijk nieuw gebouw niet groter is dan het eerder aanwezige gebouw, op grond van artikel 4, onderdeel 9, van bijlage II van het Bor wel vergund kan worden.

In de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:2433](#)), is onder 12.1 op de eis dat het moet gaan om een bestaand gebouw een uitzondering gemaakt in een geval waarin er weliswaar nog niet een gebouw feitelijk aanwezig was, maar voor dat gebouw wel al een in werking getreden vergunning voor het bouwen voorlag. In het geval van het perceel van RetailPlan B.V. is echter, zoals zij desgevraagd op de zitting heeft erkend, geen nieuwe omgevingsvergunning voor het (her)bouwen van het eerder op het perceel aanwezige en verbrande gebouw aangevraagd, laat staan verleend en in werking getreden.

Dit betekent dat het betoog van RetailPlan B.V. dat zij nog procesbelang heeft bij een oordeel over het bestreden besluit tot weigering van de gevraagde omgevingsvergunning in het geval in de toekomst alsnog een door haar aan te vragen omgevingsvergunning voor het (her)bouwen van een gebouw op het perceel wordt verkregen, niet slaagt. Anders dan RetailPlan B.V. betoogt, komt voor het aannemen van procesbelang in dit geval geen betekenis toe aan de stelling dat zij daarvan voordeel kan hebben in een andere nog te volgen procedure. Met die stelling wordt immers miskend dat voor de toepassing van de hier aan de orde zijnde afwijkingsbevoegdheid imperatief is dat een bestaand gebouw op het perceel aanwezig is. Die voorwaarde staat eraan in de weg dat kan worden geoordeeld dat RetailPlan B.V. het doel dat zij met het beroep voor ogen staat kan bereiken als het gebouw ten aanzien waarvan afwijkend gebruik is aangevraagd niet meer bestaat. Gelet hierop komt evenmin beslissende betekenis toe aan het betoog dat het volgen van de procedure van afdeling 3.4 van de Awb tot herziening van het bestemmingsplan om de door RetailPlan B.V. op het perceel gewenste ontwikkeling alsnog mogelijk te maken voor haar nadelig is.

De vergelijking van RetailPlan B.V. met de uitspraak van de Afdeling van 28 januari 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:219](#)) over een standplaatsvergunning en de uitspraak van 31 mei 2006 ([ECLI:NL:RVS:2006:AX6351](#)) over een kapvergunning, waarin wel procesbelang is aangenomen, gaat evenmin op. De in die zaken aan de orde zijnde situaties zijn immers niet vergelijkbaar met de nu aan de orde zijnde situatie.

De betogen slagen niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:571](#)

JnB 2022, 166

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 11-02-2022 (publ. 22-02-2022), UTR 21/3695 e.v.

Belastingdienst en staatssecretaris van Financiën, verweerders.

Awb 1:3, 6:2, 8:1, 8:81

BESLUIT. I.c. kunnen de brieven waarin de Trustbelastingdienst verzocht wordt om handelingen te verrichten om de beneficiaire aanvaarding van het gestelde erfdeel uit de geboortetrust zeker te stellen, niet worden aangemerkt als aanvragen om een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb te nemen. Er is in dit geval geen sprake van een rechtsgevolg omdat eisers stellen dat hun aanspraak berust op een arrest van de Hoge Raad van de Kinderen van 8 december 2020. Dat is echter een niet bestaand rechterlijk college maar een particulier initiatief. Dat arrest heeft daarom geen betekenis voor het geldende recht en kan ook geen aanspraken tegenover de overheid in het leven roepen. Het verzoek kan verder niet in verband worden gebracht met enige aanspraak die eisers op grond van het (belasting)recht zouden kunnen hebben. Omdat de brief van eisers niet gericht kan zijn op het nemen van een besluit, is er ook geen sprake van het niet tijdig beslissen van verweerders dat op grond van artikel 6:2 van de Awb gelijkgesteld wordt met zo'n besluit. Op grond van artikel 8:1 van de Awb is de rechtbank onbevoegd van het beroep kennis te nemen. De voorzieningenrechter is in het verlengde daarvan op grond van artikel 8:81 van de Awb onbevoegd om van het verzoek kennis te nemen.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:577](#)

JnB 2022, 167

CRvB, 10-02-2022 (publ. 24-02-2022), 20 3508 WAJONG

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 8:106 lid 1 aanhef en onder a, bijlage 2 9

HOGER BEROEP. Op grond van artikel 8:106, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb in verbinding met artikel 9 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak wordt de werking van een uitspraak van de rechtbank over een besluit, genomen op grond van de Wajong, opgeschort totdat de termijn voor het instellen van hoger beroep is verstreken of, indien hoger beroep is ingesteld, op het hoger beroep is beslist. Artikel 9 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak maakt geen onderverdeling ten aanzien van besluiten genomen op grond van de Wajong. Dit betekent dat alle besluiten genomen op grond van die wet onder het toepassingsbereik van dit artikel vallen.

[ECLI:NL:CRVB:2022:345](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 168

MK ABRS, 23-02-2022, 202006952/1/A3

burgemeester van Kerkrade.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4, 4:84

Opiumwet 13b

Damoclesbeleid gemeente Kerkrade 2020

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. EVENREDIGHEID. Woningenluiting voor 20 weken. Verwijzing naar conclusie staatsraden AG 7-7-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1468](#) en uitspraken ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#) en 28-08-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2912](#). Verwijtbaarheid en gevolgen van de sluiting. I.c. heeft het college deugdelijk gemotiveerd dat [appellanten] een verwijt kan worden gemaakt. Niet aannemelijk is gemaakt dat [appellanten] niets wisten van de in hun woning verstopte softdrugs. I.c. is niet gebleken dat [appellanten] een zodanig bijzondere binding hebben met de woning, dat van hen niet verlangd kan worden tijdelijk elders te verblijven. Niet is aannemelijk gemaakt dat sprake is van een zodanige medische problematiek, dat zij niet tijdelijk in een andere woning kunnen verblijven. Niet is gebleken dat het voor hen niet mogelijk was op een verantwoorde manier op zoek te gaan naar vervangende woonruimte. Het betoog van [appellanten] dat de sluiting van de woning voor de duur van 20 weken onevenredig is, slaagt i.c. niet.

[ECLI:NL:RVS:2022:553](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 169

ABRS, 23-02-2022, 202100359/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. HANDHAVING. Last onder dwangsom beëindiging recreatieve verhuur van woning.

Begrip "wonen" in de zin van de planregels. I.c. wordt geoordeeld dat de recreatieve bewoning van de woning van [appellant] niet onder het begrip "wonen" in het hier voorliggende bestemmingsplan valt.

1. [...] Het college heeft een last onder dwangsom opgelegd aan [appellant] om de recreatieve verhuur van de woning te staken, op verbeurte van een dwangsom [...]. [...] Het college heeft aan de last onder dwangsom ten grondslag gelegd dat de verhuur van de woning voor recreatieve doeleinden in strijd is met het bestemmingsplan. [...] 2. [appellant] bestrijdt het oordeel van de rechtbank dat de verhuur van de woning als vakantieverblijf niet onder het begrip "wonen" in de zin van artikel 7.1.1 van de planregels valt. [appellant] betoogt dat bij het ontbreken van een definitie van een begrip in de planregels van het bestemmingsplan aansluiting moet worden gezocht bij het algemeen spraakgebruik. [appellant] stelt zich op het standpunt dat "wonen" een breed begrip is dat diverse vormen van huisvesting kan omvatten, waarvoor [appellant] verwijst naar de uitspraken van de Afdeling van 6 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1882](#)), van 23 januari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:192](#)) en van 21 april 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:833](#)). In deze uitspraken ziet

[appellant] ondersteuning voor zijn standpunt dat ook recreatieve verhuur onder het begrip "wonen" kan vallen. [...]

2.2. De Afdeling deelt het oordeel van de rechtbank dat recreatieve verhuur niet onder "wonen" kan worden verstaan in de zin van artikel 7.1.1 van de planregels. Daartoe heeft de rechtbank terecht overwogen dat het begrip "wonen" enige bestendigheid impliceert, waarvan bij recreatieve verhuur van de woning geen sprake is. De verschillende uitspraken waar [appellant] naar verwijst ter onderbouwing van zijn standpunt kennen andere planologische achtergronden en zien op andere vormen van verblijf dan waarvan in het voorliggende geval van de woning van [appellant] sprake is. De genoemde uitspraak van de Afdeling van 6 juni 2018 ging om het huisvesten van arbeidsmigranten, wat gelet op de duur van het verblijf niet gelijk kan worden gesteld met recreatieve verhuur. De genoemde uitspraak van de Afdeling van 23 januari 2019 betrof de verhuur van kamers aan personen die niet tot het huishouden van de verhuurder behoren. Ook in die zaak was er sprake van een zekere mate van bestendigheid van het verblijf. In de genoemde uitspraak van de Afdeling van 21 april 2021 (is uitleg gegeven aan een in een in die zaak voorliggend bestemmingsplan opgenomen specifieke functieaanduiding, namelijk "specifieke vorm van wonen - landhuis". De Afdeling overwoog in die zaak dat de raad een onvoldoende duidelijk onderscheid had gemaakt tussen "wonen" en "recreatie" omdat een aantal specifieke functieaanduidingen onder de woonbestemming recreatieve verhuur wel toestonden. Voor de Afdeling was het in die zaak niet duidelijk waarom de voornoemde specifieke functieaanduiding recreatieve verhuur wel zou verbieden. In het nu voorliggende geval van de woning van [appellant] is een dergelijk onderscheid in het bestemmingsplan juist wel voldoende duidelijk, nu uit de planregels blijkt dat slechts recreatieve verhuur in de vorm van een bed & breakfast is toegestaan, onder de voorwaarden gesteld in artikel 7.4.1 van de planregels. Het voorgaande betekent dat de recreatieve bewoning van de woning van [appellant] niet vergelijkbaar is met de situaties in de door hem genoemde uitspraken en dat die daarmee niet onder het begrip "wonen" in het hier voorliggende bestemmingsplan valt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:582](#)

JnB 2022, 170

MK Rechtbank Midden-Nederland, 17-02-2022, UTR 21/98

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Blaricum, verweerder.

Provinciale Ruimtelijke Verordening 2019 (PRV) 19

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 4 lid 11

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning voor een tijdelijk strandpaviljoen binnen Natuurnetwerk Nederland (NNN). I.c. wordt met de werkwijze van het college niet voldaan aan de vereisten van artikel 19, derde lid, van de Provinciale Ruimtelijke Verordening 2019 (PRV). Het college wil namelijk salderen met salderingsgronden die buiten het huidige NNN-gebied liggen. Voor zover het college met die gronden wil salderen, moeten die gronden eerst via een herbegrenzing binnen het NNN gebracht worden. De salderingsovereenkomst is geen vervanging voor een herbegrenzingsbesluit. Vernietiging beslissing op bezwaar en schorsing omgevingsvergunning bij wijze van voorlopige voorziening, in afwachting van een nieuw besluit.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:566](#)

JnB 2022, 171

MK ABRS, 23-02-2022, 202002286/1/R4

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14 lid 3

WABO-milieu. Gezondheid. Voorzorgsbeginsel. Een omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo kan op grond van artikel 2.14, derde lid, van de Wabo alleen worden geweigerd als dat in het belang van de bescherming van het milieu is. Het bevoegd gezag heeft beoordelingsruimte bij de vraag wat in het belang van de bescherming van het milieu nodig is. Dit toetsingskader geeft aan het bevoegd gezag niet de ruimte om een omgevingsvergunning uitsluitend uit voorzorg te weigeren. Het bevoegd gezag moet nagaan of het belang van de bescherming van het milieu eraan in de weg staat dat de vergunning wordt verleend. Dit betekent dat het aan het bevoegd gezag is de belangen te benoemen die zich verzetten tegen het toelaten van de aangevraagde milieuactiviteit. Alleen belangen waarover voldoende duidelijkheid en zekerheid bestaat, kunnen in dit verband een rol spelen.

Besluit waarbij het college heeft geweigerd aan [appellante] een omgevingsvergunning te verlenen voor het uitbreiden van de bestaande melkgeitenhouderij. [...]

1. [...] [appellante] heeft op 10 juli 2018 een aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) voor het uitbreiden van het aantal melkgeiten naar 2100 binnen de bestaande gebouwen. Bij het besluit van 4 juni 2019 heeft het college de aanvraag uit voorzorg geweigerd vanwege aanblijvende onduidelijkheid over de oorzaak van mogelijke gezondheidsrisico's van geitenhouderijen voor hun directe omgeving. Daarbij heeft het college verwezen naar de afweging van provinciale staten van Utrecht over de geitenstop. Aan die geitenstop ligt onder meer het rapport "Veehouderij en gezondheid omwonenden (aanvullende studies)" van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (hierna: RIVM) van 16 juni 2017 (hierna: het VGO) ten grondslag. [...]

Ten onrechte weigering op grond van het voorzorgsbeginsel

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college de omgevingsvergunning niet onder verwijzing naar het VGO heeft kunnen weigeren op grond van het voorzorgsbeginsel. [...]

4.1. De Afdeling ziet zich hier gesteld voor de vraag of het college verwijzend naar het VGO, deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de gevraagde omgevingsvergunning in het belang van de bescherming van het milieu kon worden geweigerd.

4.2. Bij de vraag of het bevoegd gezag uit voorzorg mag weigeren om medewerking te verlenen aan een activiteit vanwege onduidelijkheid over de gezondheidsrisico's van die activiteit, moet worden gekeken naar het toetsingskader dat van toepassing is.

Op grond van artikel 3.1 van de Wet ruimtelijke ordening moet het bevoegd gezag bij de vaststelling van een bestemmingsplan bestemmingen aanwijzen en regels geven die het bevoegd gezag uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening nodig acht. Het bevoegd gezag heeft daarbij beleidsruimte en moet de betrokken belangen afwegen. Dit geeft het bevoegd gezag de ruimte om vanwege mogelijke gezondheidsrisico's van een activiteit, uit voorzorg die activiteit planologisch niet toe te laten.

Een omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo kan op grond van artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo ook slechts worden verleend indien de activiteit niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Ook hier heeft het bevoegd gezag beleidsruimte en moet het de betrokken belangen afwegen. En ook hier heeft het bevoegd gezag de ruimte om vanwege mogelijke gezondheidsrisico's van een activiteit uit voorzorg die activiteit planologisch niet toe te laten.

De afweging van provinciale staten van Utrecht over de geitenstop heeft plaatsgevonden met het oog op het stellen van kaders voor een goede ruimtelijke ordening.

Een omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo, in samenhang met artikel 2.2a, eerste lid, van het Besluit omgevingsrecht, moet op grond van artikel 5.13b, eerste lid, van het Besluit omgevingsrecht worden geweigerd als het bevoegd gezag op grond van artikel 7.17, eerste lid, van de Wet milieubeheer heeft beslist dat een milieueffectrapport moet worden gemaakt. Dit toetsingskader geeft het bevoegd gezag ruimte om een omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo met een deugdelijke motivering te weigeren. In het kader van die motivering kan gewicht toekomen aan mogelijke gezondheidsrisico's van een activiteit.

4.3. In dit geval gaat het om een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Een omgevingsvergunning voor die activiteit kan op grond van artikel 2.14, derde lid, van de Wabo alleen worden geweigerd als dat in het belang van de bescherming van het milieu is. Het bevoegd gezag heeft beoordelingsruimte bij de vraag wat in het belang van de bescherming van het milieu nodig is.

Naar het oordeel van de Afdeling geeft dit toetsingskader aan het bevoegd gezag niet de ruimte om een omgevingsvergunning uitsluitend uit voorzorg te weigeren. Het college moet nagaan of het belang van de bescherming van het milieu eraan in de weg staat dat de vergunning wordt verleend. Dit betekent dat het aan het bevoegd gezag is de belangen te benoemen die zich verzetten tegen het toelaten van de aangevraagde milieuvrijheid. Alleen belangen waarover voldoende duidelijkheid en zekerheid bestaat, kunnen in dit verband een rol spelen. Ook voor belangen die zijn gerelateerd aan gezondheid betekent dit, anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de uitspraken van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#), en van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1267](#), dat op grond van algemeen wetenschappelijk aanvaarde inzichten moet vast staan dat de activiteit waarvoor de vergunning wordt gevraagd zodanige risico's oplevert, dat om die reden nadere voorschriften aan de vergunning moeten worden verbonden dan wel dat de vergunning om die reden moet worden geweigerd.

Wat betreft de activiteit die hier aan de orde is, uitbreiding van het aantal geiten, is dit naar het oordeel van de Afdeling niet komen vast te staan. Aan de conclusie van de afweging van provinciale staten van Utrecht over de geitenstop komt in dit verband geen doorslaggevende betekenis toe omdat, zoals hiervoor is vastgesteld, die afweging is gegeven met het oog op een goede ruimtelijke ordening. Dit geldt ook voor het bij die afweging betrokken VGO. Onbetwist is namelijk dat het VGO geen algemeen wetenschappelijk aanvaarde inzichten biedt over het verband tussen het houden van geiten en negatieve gevolgen voor de gezondheid van omwonenden. Hiermee is gegeven dat op grond van de aan het besluit van 4 juni 2019 ten grondslag gelegde motivering niet is gesteld dat de aangevraagde uitbreiding leidt tot negatieve gevolgen voor de gezondheid van omwonenden. Het college heeft verder geen ander onderzoek verricht waaruit blijkt dat uitbreiding van het aantal geiten leidt tot negatieve gevolgen voor de gezondheid van omwonenden. Gelet hierop heeft het college niet deugdelijk onderzocht en gemotiveerd waarom de door [appellante] gevraagde omgevingsvergunning geweigerd moet worden in het belang van de bescherming van het milieu. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:556](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 23-02-2022, 202004640/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2022:581](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 172

MK Rechtbank Midden-Nederland, 16-02-2022 (publ. 22-02-2022), UTR 21/1854 en UTR 21/2143
college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.10 lid 2, 3.15, 3.17 lid 1, 3.26 lid 3

Besluit natuurbescherming (Bnb) 3.1, 3.9 lid 2

Regeling natuurbescherming (Rnb) 3.1 lid 2

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. Ontheffing voor nachtelijk afschot van vossen. I.c. wordt geoordeeld dat de algemene vrijstelling voor het doden van de vos onbevoegd in de Rnb is opgenomen. De rechtbank verklaart deze bepaling – artikel 3.1, tweede lid, van de Rnb – onverbindend ten aanzien van de vos. Het gevolg daarvan is dat een ontheffing enkel voor het gebruik van het geweer in de nacht onvoldoende is voor het op die wijze mogen doden van vossen in de nacht. Een ‘zwaardere’ ontheffing op grond van artikel 3.10, tweede lid, van de Wnb is vereist. I.c. is de verleende ontheffing gebrekkig gemotiveerd met de primaire verwijzing naar die algemene vrijstelling en de subsidiaire verwijzing naar eerdere besluiten en rechtspraak. Vernietiging van de beslissing op bezwaar en schorsing van de ontheffing in afwachting van een nieuw besluit.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:552](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 173

ABRS, 23-02-2022, 202100966/1/R1

dagelijks bestuur van Waterschap De Dommel.

Waterwet 1.1, 5.26

WATERWET. Legger. Uit de definitiebepaling van artikel 1.1, eerste lid, van de Waterwet volgt dat pas sprake is van een bergingsgebied als het gebied krachtens de Wet ruimtelijke ordening voor waterstaatkundige doeleinden is bestemd en ook op de legger als bergingsgebied is opgenomen. Dit betekent dat er twee verschillende besluitvormingsprocedures moeten worden doorlopen alvorens sprake is van een bergingsgebied waarvoor de duldplicht van artikel 5.26 van de Waterwet en de regels van de Keur gelden. In de Waterwet is niet dwingend voorgeschreven dat een bergingsgebied eerst in een bestemmingsplan moet zijn opgenomen voordat het op een legger mag worden opgenomen. I.c. kon het dagelijks bestuur de percelen van [appellant] op de legger opnemen voorafgaande aan de opneming daarvan in een bestemmingsplan. Uit het voorgaande volgt dat zolang die percelen niet tevens in het bestemmingsplan als bergingsgebied zijn bestemd, ervan moet worden uitgegaan dat de gronden van [appellant] nog geen bergingsgebied in de zin van de Waterwet of de Keur zijn en dat dan ook op grond van die bepalingen niet handhavend kan worden opgetreden.

[ECLI:NL:RVS:2022:578](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 174

MK CRvB, 17-02-2022 (publ. 18-02-2022), 20/3850 AW

staatssecretaris van Defensie.

Tijdelijke regeling tegemoetkoming en ondersteuning slachtoffers blootstelling chroom VI houdende stoffen defensie, Stcrt. 2015, nr. 6329 (Coulanceregeling)

Regeling uitkering chroom-6 Defensie, Stcrt. 2018, nr. 31510 (Regeling) 3 lid 1

AMBTENARENRECHT. CHROOM VI. De Raad ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de Regeling buiten toepassing had moeten blijven. De staatssecretaris heeft terecht artikel 3, eerste lid, van de Regeling aan het genomen besluit ten grondslag gelegd.

4.4. De Raad is met de rechtbank van oordeel dat appellant er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij intensiever blootgesteld is geweest aan chroom-6 dan op grond van zijn (formele) functie valt te verwachten. Ook de in hoger beroep door appellant overgelegde rapporten geven geen grond voor de conclusie dat zijn feitelijke situatie aanleiding geeft om af te wijken van artikel 3, eerste lid, van de Regeling. Door de staatssecretaris is met juistheid uiteengezet dat het bij de intensiteitsfactoren 1, 3 en 10 gaat om directe blootstelling door het actief uitvoeren van taken waarbij chroom-6 kan vrijkomen. Die intensiteitsfactoren hangen, zoals appellant zelf ook betoogt, samen met het zelf gewerkt hebben met chroom-6, waarbij – kort gezegd – medewerkers op zeer korte afstand de chroom-6 houdende stoffen hebben bewerkt en afhankelijk van de functie (en dus de aard van de werkzaamheden) een andere mate van intensiteit aan de orde is, namelijk 1: boren, verf krabben, handmatig schuren, 3: slijpen, machinaal schuren en lassen of 10: verfspuiten, stralen, gebruik perslucht. Appellant heeft bevestigd dat hij niet zelf werkzaamheden heeft verricht waarbij chroom-6 kon vrijkomen en dus geen sprake was van directe, maar van indirecte (achtergrond)blootstelling.

4.5. Voor zover appellant de bij de Regeling gehanteerde intensiteitsfactoren 1, 3 en 10, alsmede de factor 0,1 voor (alle) achtergrondblootstelling als zodanig heeft willen bestrijden, betreft zijn betoog in feite de inhoud van de Regeling, en niet de vraag of van die Regeling had moeten worden afgeweken. De Raad ziet in dat betoog geen aanleiding voor het oordeel dat de Regeling buiten toepassing had moeten blijven. De genoemde waarden zijn gebaseerd op de bevindingen van internationaal arbeidshygiënisch onderzoek naar de verspreiding van vrijkomende stoffen op de werkplek. Zie hiervoor het Eindrapport WP4 Blootstelling. Het rapport van Ticheler maakt niet dat die bevindingen onhoudbaar zijn te achten, alleen al niet omdat de daarin opgenomen stellingen niet zijn onderbouwd met onderzoeksgegevens die in aard en omvang vergelijkbaar zijn met die uit het genoemde internationaal onderzoek. De staatssecretaris heeft dus terecht artikel 3, eerste lid, van de Regeling aan het genomen besluit ten grondslag gelegd.

[ECLI:NL:CRVB:2022:311](#)

JnB 2022, 175

Rechtbank Den Haag, 02-02-2022 (publ. 16-02-2022) , SGR 21/5059 en SGR 21/6323

staatssecretaris van Defensie, verweerder.

Richtlijn Medische Gezondheidszorg 032

Aanwijzing CDS 700/1

AMBTENARENRECHT. ALLERGIEËN. ONTSLAG TIJDENS PROEFTIJD. ONTHEFFING UIT DE OPLEIDING. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat eiser niet aan de in redelijkheid te stellen eisen heeft voldaan. Verweerder heeft daarbij kunnen verwijzen naar de Richtlijn Medische Gezondheidszorg 032. Omdat het ontslag tijdens de proeftijd stand houdt, kan ook het beroep tegen ontheffing uit de opleiding niet slagen.

5.1 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat eiser niet aan de in redelijkheid te stellen eisen heeft voldaan. Verweerder heeft daarbij kunnen verwijzen naar de Richtlijn Medische Gezondheidszorg 032 waaronder bijzondere functie-eis wordt verstaan: alle kenmerken van een functie die een beroep doen op de belastbaarheid van de werknemer en bij een ongunstige balans tussen belasting en belastbaarheid een kans met zich meebrengen op aantasting van de gezondheid en/of de veiligheid van de werknemer, welke kans niet met gangbare maatregelen overeenkomstig de stand der wetenschap en professionele dienstverlening kan worden gereduceerd. Zoals Kleinhout ter zitting toegelicht heeft is op dit moment de enige oplossing voor eiser een epipen als medicijn en dat is een no go voor een militair.

5.2 Los van de vraag of eiser bij het aanmelden al gemeld heeft dat hij allergieën heeft is de labuitslag van 6 mei 2021 naar het oordeel van de rechtbank voldoende grond om tot het ontslag te kunnen komen. Met name notenallergie kan in een (crisis)situatie waarin niet kan worden gegarandeerd dat notenvrij voedsel voorhanden is tot ernstige gezondheidsproblemen bij eiser leiden. Ook collega's van eiser worden daardoor belast en hun veiligheid kan in gevaar komen. Deze verduidelijking op het gebied van de ernst werd door eiser dan wel zijn huisarts op een eerder moment niet gegeven. Dat de behandelend acupunctuur arts van eiser een andere mening is toegedaan over de ernst van de allergie maakt de uitslag niet anders. Ter zitting is door Kleinhout toegelicht dat de behandelmethode van acupunctuur niet wetenschappelijk onderbouwd is en dat het niet voldoet aan de standaard van het Nederlands Huisartsen Genootschap. Daarnaast staat het eiser vrij om zich opnieuw aan te melden voor de initiële opleiding als de acupunctuurbehandeling inderdaad het gewenste gevolg heeft dat eiser geen allergieën meer heeft.

5.3 De omstandigheid dat verweerder in het bestreden besluit niet de namen heeft genoemd van de drie bedrijfsartsen van de afdeling Selectie en Keuring bij het Dienstencentrum Personeelslogistiek kan ook niet afdoen aan de uitslag van de test. Voldoende is om te weten dat bedrijfsartsen, die werkzaam zijn in selectie en keuring, de uitslag van de test bekeken hebben en tot het oordeel komen dat eiser met een dergelijke uitslag niet door de aanstellingskeuring was gekomen.

5.4 Eisers betoog dat uit het CDS 700/1 en het document "aanpassingen richtlijnen voor voeding van rijkswegen bij oefeningen, nationale inzet en uitzendingen/missies" blijkt dat personen met allergieën ingezet kunnen worden kan hem niet helpen. De ernst van de allergie is van belang bij het oordeel of een dergelijke mogelijkheid geboden kan worden. [...] Zoals de rechtbank hierboven reeds heeft geoordeeld is de situatie bij eiser te ernstig om een risico te nemen. [...]

6 Omdat het ontslag tijdens de proeftijd stand houdt, kan ook het beroep tegen ontheffing uit de opleiding niet slagen. De daartegen aangevoerde gronden behoeven dan ook geen bespreking.

[ECLI:NL:RBDHA:2022:773](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2022, 176

MK CRvB, 16-02-2022, 19/1548 WLZ, 19/1594 WLZ

CZ Zorgkantoor B.V..

Wet langdurige zorg (Wlz)

Regeling langdurige zorg (Rlz)

WET LANGDURIGE ZORG. TERUGVORDERING PGB. UITEENZETTING SYSTEMATIEK VAN DE WLZ. TREKKINGSRECHT. Door het beoordelen van de stukken na de betalingen uit het pgb en de gevolgen van de resultaten van deze beoordeling volledig af te wentelen op betrokkene handelt het zorgkantoor in strijd met de door de wetgever gekozen systematiek. Dit leidt er immers toe dat de door de wetgever beoogde bescherming van betrokkene in strijd met de systematiek van de Wlz wordt ondergraven. Het zorgkantoor dient een nieuw onderzoek te doen en op basis daarvan moet het zorgkantoor een nieuwe beslissing op bezwaar nemen. Daarbij moet het zorgkantoor acht slaan op het in deze uitspraak geschetste algemeen kader.

Raad: [...] III. De achtergrond en systematiek van de Wlz

1. Inleiding

De wetgever acht, gezien de kwetsbare doelgroep van de Wlz, het waarborgen van goede en doelmatige zorg en het voorkomen en opsporen van misbruik en fraude van groot belang. Hiervoor is een goede controle en verantwoording noodzakelijk. Het zorgkantoor is daarom onder de Wlz belast met de controle van de aan de verzekerde verleende zorg, de uitvoering en besteding van de pgb's en fraudeonderzoeken. Onder de AWBZ verrichtte het zorgkantoor (administratieve) controles op een juiste besteding van het pgb grotendeels aan het eind van of na de subsidieperiode (aan de achterkant van de besluitvormingsketen). De (niet toegestane) zorg was dan al geleverd en betaald. De wetgever verschuift met de invoering van het trekkingsrecht, de aangescherpte toegangseisen en het goedkeuren van zorgovereenkomsten het zwaartepunt van de controle in de Wlz echter meer naar de voorkant [...]. Deze verschuiving heeft gevolgen voor de wijze van besluitvorming. Uit deze verschuiving volgt logischerwijze een wijziging in de uitvoeringspraktijk onder de Wlz ten opzichte van de uitvoeringspraktijk onder de AWBZ. De Raad zal dit hierna nader uiteenzetten en toelichten. [...]

IV. Betekenis voor dit geschil

1. Het zorgkantoor heeft het bestreden besluit gebaseerd op de resultaten van een administratief onderzoek. Dit onderzoek heeft zoals volgt uit het bestreden besluit bestaan uit een (nadere) beoordeling van de zorgovereenkomst (en de daarvan deel uitmakende) zorgbeschrijving, facturen en urenbriefjes en uit het per brief stellen van vragen aan betrokkene over deze stukken. Deze beoordeling had grotendeels dienen plaats te vinden bij de controle aan de voorkant en had, indien onregelmatigheden aan het licht zouden zijn gekomen, bijvoorbeeld kunnen leiden tot een weigering het pgb te verlenen, tot een intrekking van de verlening van het pgb, tot een afkeuring van de zorgovereenkomst, of tot een weigering van betaling(en) uit het pgb. Dit is echter niet gebeurd. Door het beoordelen van de voornoemde stukken na de betalingen uit het pgb en de gevolgen van de resultaten van deze beoordeling volledig af te wentelen op betrokkene handelt het zorgkantoor in strijd met de door de wetgever gekozen systematiek. Dit leidt er immers toe dat de door de wetgever beoogde bescherming van betrokkene in strijd met de systematiek van de Wlz wordt ondergraven. Hierbij is van belang dat het bestreden besluit niet berust op de overweging dat betrokkene bij de

goedkeuring van de zorgovereenkomst of bij het indienen van declaraties bij de Svb, een niet eenvoudig te doorgronden onjuiste voorstelling van zaken heeft gegeven.

2. Dit neemt niet weg dat, zoals overwogen onder III.4, het zorgkantoor in situaties dat twijfel bestaat of de zorg (op juiste wijze) is geleverd niet met lege handen staat. De mogelijke zorginhoudelijke controle als bedoeld onder III.4 heeft tot op heden namelijk niet plaatsgevonden, zodat door het zorgkantoor nog niet op voren omschreven wijze is onderzocht of de gedeclareerde zorg ook daadwerkelijk is geleverd, en of sprake is van voldoende kwaliteit en verantwoorde zorg.

3. Uit het voorgaande volgt dat het zorgkantoor onjuist en onvoldoende onderzoek heeft gedaan. Het bestreden besluit is onzorgvuldig voorbereid, zodat dit besluit in strijd is genomen met artikel 3:2 van de Awb. De rechtbank heeft dit niet onderkend, zodat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Omwille van de duidelijkheid wordt deze in zijn geheel vernietigd, behalve de beslissingen over proceskosten en griffierecht. Voorgaande betekent dat de Raad niet toekomt aan een bespreking van de overige beroepsgronden van betrokkene, noch aan een bespreking van de beroepsgronden van het zorgkantoor.

V. Hoe nu verder?

1. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, wordt het beroep gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. Op grond van de voorhanden zijnde gegevens is er geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Omdat er onvoldoende gegevens zijn, is er ook geen mogelijkheid om zelf in de zaak te voorzien. Gelet op aard en omvang van het door het zorgkantoor nog te verrichten onderzoek ziet de Raad geen ruimte voor toepassing van artikel 8:51a van de Awb (de bestuurlijke lus). Het zorgkantoor dient een nieuw onderzoek te doen en op basis daarvan moet het zorgkantoor een nieuwe beslissing op bezwaar nemen. Daarbij moet het zorgkantoor acht slaan op het in deze uitspraak geschetste algemeen kader. Deze uitspraak betekent niet dat het zorgkantoor niet opnieuw tot een lagere vaststelling van het pgb kan besluiten. Indien uit een alsnog verricht zorginhoudelijk onderzoek blijkt dat de zorg niet (geheel) op juiste wijze is verleend kan het zorgkantoor hier gevolgen aan verbinden.

Ter voorkoming van misverstanden merkt de Raad voorts op dat van betrokkene mag worden verwacht dat hij zich actief en open opstelt bij het beantwoorden van de vragen in het kader van het zorginhoudelijk onderzoek van het zorgkantoor. Als het zorgkantoor een schending van een of meer pgb-verplichtingen vaststelt, zal conform het geschetste algemeen kader moeten worden gezien of en in hoeverre de gevolgen van die schending nog kunnen worden afgewenteld op betrokkene. Indien het door het zorgkantoor te nemen besluit leidt tot een terugvordering zal het zorgkantoor, aan de hand van hetgeen betrokkene heeft aangevoerd, dienen te bezien of deze terugvordering niet tot onevenredige resultaten voor betrokkene leidt. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2022:250](#)

De Centrale van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 177

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 18-02-2022, 22/314

burgemeester van de gemeente Doetinchem te Doetinchem, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4 lid 2, 4:84, 5:21

Gemeentewet 125

Algemene plaatselijke verordening (APV) 2:27, 2:30, 2:31

APV. OPENBARE ORDE. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. EVENREDIGHEID. Sluiting café voor drie maanden minus 15 dagen wegens verstoring van de openbare orde. I.c. heeft verweerder niet voldoende gemotiveerd hoe een sluiting van drie maanden minus vijftien dagen bijdraagt aan het herstel van de openbare orde. Evenmin heeft verweerder gemotiveerd waarom niet kan worden volstaan met een minder ingrijpend maatregel zoals het geven van een waarschuwing of een sluiting van kortere duur. Verweerder heeft daarmee vooralsnog onvoldoende gemotiveerd waarom de sluiting voor de duur van drie maanden minus vijftien dagen noodzakelijk en evenwichtig is. Verwijzing naar uitspraak ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). Wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe. [ECLI:NL:RBGEL:2022:852](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 178

MK ABRS, 23-02-2022, 202103130/1/A3

algemene raad van de Nederlandse Orde van Advocaten,
verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 17 lid 3 onder b

AVG. Besluit waarbij verweerder het verzoek van [appellant] om ont koppeling van de lijst waarop zijn schorsing staat vermeld met zoekmachines op internet heeft afgewezen. I.c. heeft appellant ingevolge artikel 17, derde lid, onder b, van de AVG geen recht op wissing van zijn gegevens. De algemene raad heeft op goede gronden beslist dat het doel niet op een andere, voor de bij de verwerking van persoonsgegevens betrokken persoon minder nadelige wijze kan worden verwezenlijkt. Dat betekent dat de algemene raad ook op goede gronden heeft beslist dat het gepubliceerd houden van [appellant]s naam op de lijst voor de duur van vijf jaar nodig is voor het vervullen van een taak van algemeen belang. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 20-01-2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:111](#)).

[ECLI:NL:RVS:2022:569](#)

JnB 2022, 179

Rechtbank Noord-Nederland, 17-02-2022 (publ. 22-02-2022), LEE 20/3333

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 aanhef en onder e, 57, lid 1 aanhef en onder f

Beleidsregels prioritering klachtenonderzoek (hierna: beleidsregels)

AVG. Afwijzing klacht. Prioriteringsbeleid. I.c. heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat zij de inzet van haar toezichtsbevoegdheden, gelet op de beperkte capaciteit en middelen, onevenredig acht in verhouding tot het daarmee beoogde resultaat. Verweerder heeft daarbij van belang kunnen achten dat een uitgebreid onderzoek ter plaatse uitgevoerd zou moeten worden, om vast te stellen welke informatie over eiser door welke instantie is gedeeld en in hoeverre deze informatie juist is.

Uit de beleidsregels volgt dat als sprake is van een lage(re) score op één criterium, dit voor verweerder in veel gevallen aanleiding kan zijn om geen nader onderzoek te doen. Verweerder heeft in het bestreden besluit echter onvoldoende gemotiveerd waarom in dit geval een lage(re) score op één criterium aanleiding was voor het afzien van nader onderzoek. Het besluit is in zoverre onvoldoende gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBNNE:2022:428](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB 2022, 180

Rechtbank Rotterdam, 22-02-2022, ROT 20/6598

Voorzitter van de Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond, verweerder.

Gemeentewet 175 lid 1

Wet Veiligheidsregio's 39

Noodverordening COVID-19 veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond 27 maart 2020 (Noodverordening) 1.2

OPENBARE ORDE. COVID. NOODBEVEL 175 GEMW. SUBSIDIARITEIT EN PROPORTIONALITEIT. EVENREDIGHEID. Sluiting hotel wegens overtreding Noodverordening. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). I.c. wordt geoordeeld dat de sluitingstermijn, die in het bestreden besluit is geëindigd op 1 juni 2020, verder gaat dan strikt noodzakelijk is. Daarmee is de sluitingstermijn niet proportioneel. De rechtbank voorziet zelf in de zaak door aan het noodbevel een sluitingstermijn van twee weken te verbinden.

[ECLI:NL:RBROT:2022:1235](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 181

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 02-02-2022 (publ. 17-02-2022), UTR 21/5061

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, verweerder.

Wegenverkeerswet 1994 132

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 2011 9, 14

Reglement rijbewijzen 132

WEGENVERKEERSWET. ONGELDIGVERKLARING RIJBEWIJS. Ongeldigverklaring rijbewijs van verzoeker wegens het niet verschijnen op de cursusdag Educatieve Maatregel Gedrag en verkeer. Dat verzoeker zich heeft vergist in de datum van de cursusdag, heeft verweerder niet betwist. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder er vooralsnog niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat verzoeker geen geldige reden heeft opgegeven voor zijn afwezigheid bij de eerste cursusdag. Verweerder moet dit in bezwaar nader onderzoeken. Het bezwaar heeft een redelijke kans van slagen. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:395](#)

JnB 2022, 182

Rechtbank Midden-Nederland, 07-02-2022 (publ. 22-02-2022), UTR 21/4055, UTR 21/4074
college van burgemeester en wethouders van de gemeente IJsselstein, verweerder.

Wegenverkeerswet

WEGENVERKEERSWET. VERKEERSBESLUIT. REIKWIJDTE BESTUURLIJKE AFWEGING. Verkeersbesluit voor het aanwijzen van parkeerplaatsen als parkeerplaats voor het opladen van elektrische auto's. I.c. wordt geoordeeld dat de afweging van de belangen van het waarborgen van de bruikbaarheid van de weg en het beperken van de door het verkeer veroorzaakte milieuschade vergt dat wordt ingegaan op de locatie van die parkeerplaatsen. Door de vraag van de locatiekeuze geheel te laten bij de civielrechtelijke afweging die de gemeente als grondeigenaar maakt bij de plaatsing van een laadpaal, miskent het college zijn verantwoordelijkheid als bestuursorgaan bij het nemen van een verkeersbesluit. Van omwonenden zoals eisers kan niet worden gevergd dat zij zich tot de civiele rechter wenden met een vordering tot vaststelling van onrechtmatig overheidshandelen, om af te dwingen dat zij invloed kunnen uitoefenen op de locatiekeuze van een laadpaal, en daarmee indirect op de locatie van de daarvoor aan te wijzen parkeerplaatsen. Daarmee zou op onaanvaardbare wijze afbreuk worden gedaan aan de wettelijke systematiek rondom het nemen van verkeersbesluiten, waarbij door de wetgever is beoogd dat een afweging van alle relevante belangen plaatsvindt.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:407](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB 2022, 183

MK ABRS, 23-02-2022, 202003790/1/A3

korpschef van politie.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7 lid 2

Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2019

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS.

EVENREDIGHEID. Intrekking toestemming om als beveiligger te kunnen werken. Verwijzing naar conclusie staatsraden AG 7-7-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1468](#) en uitspraak ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). I.c. wordt geoordeeld dat artikel 7, vijfde lid, van de Wpbr geen aanknopingspunten bevat voor het uitgangspunt van de korpschef dat geen gebruik kan worden gemaakt van minder verstreckende maatregelen dan intrekking van de verleende

toestemming. De vaste gedragslijn van de korpschef is in strijd met de wet en mag daarom niet worden toegepast. I.c. heeft de korpschef niet beoordeeld en gemotiveerd waarom intrekking van de verleende toestemming een passende en noodzakelijke maatregel was. Gegrond hoger beroep.

[...] Bij besluit van [...] heeft de korpschef de door hem verleende toestemming om [appellant] werkzaamheden te laten verrichten als bedoeld in artikel 7, tweede lid, van de Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (hierna: Wpbr), ingetrokken.

[...] Evenredigheid: beoordelings- en toetsingskader

5. Op 7 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1468](#), hebben staatsraden advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven en mr. P.J. Wattel (hierna: de AG's) een conclusie genomen over de vraag met welke intensiteit de bestuursrechter bestuurlijke maatregelen moet toetsen en wat daarbij de betekenis is van het evenredigheidsbeginsel. [appellant] en de korpschef zijn in de gelegenheid gesteld om op deze conclusie te reageren, maar hebben van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt.

5.1. In overweging 7.10 van de uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2022

([ECLI:NL:RVS:2022:285](#)) heeft de Afdeling aan de hand van deze conclusie overwogen dat als de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, de bestuursrechter de (uitkomst van de) belangenafweging die ten grondslag ligt aan besluiten zal toetsen aan de norm die is neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. De bestuursrechter zal daarbij niet langer het willekeurcriterium voorop stellen. De toetsing aan het evenredigheidsbeginsel is afhankelijk van een veelheid aan factoren en verschilt daarom van geval tot geval. Geschiktheid, noodzakelijkheid en evenwichtigheid spelen daarbij een rol, maar de toetsing daaraan zal niet in alle gevallen op dezelfde wijze (kunnen) plaatsvinden. Zo maakt het verschil of het gaat om een algemeen verbindend voorschrift, een ander besluit van algemene strekking of een beschikking en ook of het gaat om een belastend besluit, een begunstigend besluit of een besluit met een hybride karakter. De intensiteit van de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel wordt bepaald door onder meer de aard en de mate van de beleidsruimte van het bestuursorgaan, de aard en het gewicht van de met het besluit te dienen doelen en de aard van de betrokken belangen en de mate waarin deze door het besluit worden geraakt. Naarmate die belangen zwaarder wegen, de nadelige gevolgen van het besluit ernstiger zijn of het besluit een grotere inbreuk maakt op fundamentele rechten, zal de toetsing intensiever zijn. Heeft de korpschef redelijkerwijs gebruik kunnen maken van de bevoegdheid om de toestemming in te trekken?

6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 18 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:865](#)), heeft artikel 7, vijfde lid, van de Wpbr gezien de bewoordingen ervan, geen imperatief karakter. Dit verplicht de korpschef daarom niet om, indien zich omstandigheden voordoen of feiten bekend worden op grond waarvan de toestemming niet zou zijn verleend, de toestemming voor tewerkstelling bij een beveiligingsorganisatie in te trekken. Bij deze beoordeling bestaat dus ruimte voor een belangenafweging.

6.1. Zoals onder 5.1 overwogen, kunnen bij de toetsing van een besluit aan artikel 3:4, tweede lid, van de Awb, de geschiktheid, de noodzakelijkheid en de evenwichtigheid een rol spelen. [appellant] betoogt in dat verband dat een andere maatregel in zijn geval passender was geweest. De korpschef had kunnen volstaan met een waarschuwing of een voorwaardelijke intrekking. De intrekking heeft ingrijpende gevolgen voor zijn inkomen en privéleven. Ter zitting bij de Afdeling heeft de korpschef toegelicht dat wanneer een beveiligiger op grond van de Beleidsregels onvoldoende betrouwbaar wordt geacht, intrekking van de toestemming op grond van artikel 7, vijfde lid, van de Wpbr, de enige maatregel is die de korpschef oplegt. Er is geen ruimte voor het opleggen van een minder verstrekkende maatregel. Hoewel in het verleden wel eens werd volstaan met een waarschuwing of

een andere maatregel, is de huidige 'alles of niets' benadering al enige tijd een vaste gedragslijn, aldus de korpschef.

6.2. Zoals onder 6 omschreven heeft de korpschef op grond van artikel 7, vijfde lid, van de Wpbr, beleidsruimte. Dit artikel bevat geen aanknopingspunten voor het uitgangspunt van de korpschef dat geen gebruik kan worden gemaakt van minder verstrekkende maatregelen dan intrekking van de verleende toestemming. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van de Afdeling van 23 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3107](#)) is het beleid om bij onvoldoende betrouwbaarheid de verleende toestemming in te trekken, ook niet in de Beleidsregels neergelegd. De Afdeling heeft verder eerder overwogen (zie uitspraak van 14 november 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB7837](#)) dat in gevallen waarin de betrouwbaarheid van de beveiliging in het geding is, de korpschef mogelijkheden tot zijn beschikking heeft om zijn zorgen naar aanleiding van een gedraging op een minder vergaande wijze tot uitdrukking te brengen. Gelet op het voorgaande vindt de vaste gedragslijn van de korpschef geen steun in de wet en in de Beleidsregels. De gedragslijn ontkent de in de wet vervatte beleidsruimte en beperkt daardoor de bevoegdheid van de korpschef. De gedragslijn is dus in strijd met de wet en mag daarom niet worden toegepast.

6.3. Het besluit om de toestemming in te trekken is een belastend besluit. Het intrekken van de verleende toestemming is een bestuursrechtelijke maatregel, die het maatschappelijk belang dat gediend is bij een betrouwbare veiligheidszorg ondersteunt. Daarvoor is van belang dat degenen die in de beveiliging werkzaam zijn betrouwbaar zijn en blijven. De Afdeling acht intrekking van de verleende toestemming op zichzelf geen onredelijk middel om het bovenstaande doel te bereiken. Daarbij blijft echter wel van belang dat de maatregel is afgestemd op een individueel geval. De korpschef dient daartoe te motiveren waarom de gekozen maatregel in het specifieke geval, een passende en noodzakelijke maatregel is.

Bij de beoordeling van de noodzakelijkheid van de maatregel staat de vraag centraal of de maatregel noodzakelijk is om het doel te bereiken. Als het antwoord op die vraag is dat het gewenste doel van een betrouwbare veiligheidszorg ook kan worden bereikt met een minder ingrijpende maatregel dan intrekking van de toestemming, dan is dat laatste niet noodzakelijk. Een dergelijke beoordeling heeft de korpschef niet gemaakt. Uit het besluit volgt namelijk niet dat de korpschef heeft beoordeeld en gemotiveerd waarom intrekking van de verleende toestemming in dit geval een passende en noodzakelijke maatregel was. De korpschef heeft in zijn beoordeling slechts rekening gehouden met de aspecten uit de Beleidsregels, die een afwijking van de terugkijktermijnen voor het verlenen van toestemming kunnen rechtvaardigen. Deze afweging bevat geen oordeel over de noodzaak van de gekozen maatregel. De enkele constatering dat de toestemming wordt ingetrokken omdat de betrouwbaarheid niet meer boven iedere twijfel is verheven, is daartoe onvoldoende. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[...] Conclusie

7. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak wordt vernietigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2022:564](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 184

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-02-2022 (publ. 22-02-2022), NL20.16879 en NL20.16880

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie 1, 4, 19, 52

Richtlijn 2011/95/EU 2, 3, 4, 15, 18

ASIEL. Verwijzingsuitspraak. De rechtbank stelt aanvullende prejudiciële vragen over de subsidiaire beschermingsregeling en verzoekt het Hof om deze vragen versneld te behandelen en te voegen met de prejudiciële vragen die rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, op 19 oktober 2020 over 15c Kwalificatierichtlijn heeft gesteld.

I Dient artikel 15 Kwalificatierichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub g, Kwalificatierichtlijn, artikel 4 Kwalificatierichtlijn, artikel 4 Handvest van de Grondrechten en artikel 19, lid 2, Handvest van de Grondrechten, aldus te worden uitgelegd dat voor de vraag of een verzoeker subsidiaire bescherming behoeft alle relevante elementen die zowel betrekking hebben op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, alsmede op de algemene situatie in het land van herkomst, steeds integraal en in onderlinge samenhang dienen te worden onderzocht en beoordeeld *vóórdat* wordt geduid welke gevreesde verschijningsvorm van ernstige schade met deze elementen kan worden onderbouwd?

II Is, in het geval het Hof de eerste vraag ontkennend beantwoordt, de beoordeling van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker bij de beoordeling van artikel 15c Kwalificatierichtlijn, waarvan het Hof reeds heeft gepreciseerd dat deze hierbij dienen te worden betrokken, meeromvattender dan het toetsen aan het individualiseringsvereiste zoals bedoeld in het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk? Kunnen deze elementen ten aanzien van hetzelfde verzoek om subsidiaire bescherming zowel bij de beoordeling van artikel 15b Kwalificatierichtlijn als bij de beoordeling van artikel 15c Kwalificatierichtlijn betrokken worden?

III Dient artikel 15 Kwalificatierichtlijn aldus te worden uitgelegd dat bij het beoordelen van de behoefte aan subsidiaire bescherming de zogenaamde glijdende schaal, waarvan het Hof reeds heeft gepreciseerd dat die moet worden toegepast bij de beoordeling van een gestelde vrees voor ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15c Kwalificatierichtlijn, ook moet worden toegepast bij de beoordeling van een gestelde vrees voor ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15b Kwalificatierichtlijn?

IV Dient artikel 15 Kwalificatierichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 1 Handvest van de Grondrechten, artikel 4 Handvest van de Grondrechten en artikel 19, lid twee, Handvest van de Grondrechten, aldus te worden uitgelegd dat humanitaire omstandigheden, die een (in)direct gevolg van handelen en/of nalaten van een actor van ernstige schade zijn, dienen te worden betrokken bij de beoordeling of een verzoeker behoefte aan subsidiaire bescherming heeft?

[ECLI:NL:RBDHA:2022:1329](https://ecli.nl:RBDHA:2022:1329)

JnB 2022, 185

MK ABRS, 23-02-2022, 202105010/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30c lid 1 c

ASIEL. Een vreemdeling die met onbekende bestemming is vertrokken heeft belang bij een inhoudelijke beoordeling van een bij een asielbesluit uitgevaardigd inreisverbod als hij in

ieder geval contact met zijn gemachtigde onderhoudt voordat de rechtbank het onderzoek sluit.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, houdt een vreemdeling die met onbekende bestemming is vertrokken belang bij een inhoudelijke beoordeling van een bij een asielbesluit uitgevaardigd inreisverbod als hij zijn gemachtigde gedurende de gehele procedure op de hoogte houdt van zijn verblijfplaats en met hem steeds in contact blijft over de voortgang van de procedure en de keuzes die in dit kader moeten worden gemaakt. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 16 september 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2090](#), onder 2.1 en 2.2.

Ter verduidelijking van die uitspraak overweegt de Afdeling nu dat een vreemdeling die met onbekende bestemming is vertrokken belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van een bij een asielbesluit uitgevaardigd inreisverbod als hij in ieder geval contact met zijn gemachtigde onderhoudt voordat de rechtbank het onderzoek sluit.

2.2. In de zittingsaantekeningen van de rechtbank staat dat de gemachtigde van de vreemdeling heeft verklaard dat het contact met de vreemdeling is hersteld. Hieruit volgt dat de vreemdeling contact met zijn gemachtigde had op het moment dat de rechtbank het onderzoek ter zitting sloot. Er is geen aanleiding op grond van de stukken of wat besproken is tijdens de zitting hieraan te twifelen. Verder overweegt de Afdeling, anders dan de rechtbank heeft overwogen, dat het ontbreken van belang bij een inhoudelijke beoordeling van de buitenbehandelingstelling van een asielaanvraag juist niet doorwerkt naar het inreisverbod. Het belang om een verblijfsstatus en bescherming in Nederland te verkrijgen is immers een ander belang dan om, bijvoorbeeld in verband met werk of familiebezoek, de EU, de EER en Zwitserland in te kunnen reizen en daardoorheen te kunnen reizen. Een vreemdeling heeft dus een zelfstandig belang bij een inhoudelijke beoordeling van een tegen hem uitgevaardigd inreisverbod. De rechtbank heeft dus ten onrechte het beroep niet-ontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van belang bij een inhoudelijke beoordeling van het ingestelde beroep tegen het inreisverbod, zoals de gemachtigde terecht aanvoert.

[ECLI:NL:RVS:2022:584](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 186

HvJEU (Grote kamer), 22-02-2022, C-483/20

XXXX tegen Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Richtlijn 2013/32/EU 33 lid 2 a

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 24

Richtlijn 2011/95/EU 23 lid 2

PROCEDURERICHTLIJN. Een lidstaat kan gebruikmaken van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op de grond dat verzoeker reeds in een andere lidstaat de vluchtelingenstatus heeft gekregen.

Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in samenhang met artikel 7 en artikel 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een lidstaat gebruikmaakt van de door deze bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond dat de vluchtelingenstatus reeds door een andere lidstaat aan de

verzoeker is toegekend, wanneer die verzoeker de vader is van een niet-begeleid minderjarig kind dat in eerstgenoemde lidstaat subsidiaire bescherming geniet, zulks evenwel onverminderd de toepassing van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn].

[ECLI:EU:C:2022:103](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 187

MK ABRS, 23-02-2022, 201809965/3/V3 en 201904550/1/V3.

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 1, 2, 3, 5, 6, 7, 14, 15

Vw 2000 1, 8, 50, 59, 61, 62, 63, 72, 106, 112

Vb 2000 8.7, 8.8, 8.11, 8.12, 8.16

VREEMDELINGENBEWARING. De staatssecretaris kan een burger van de Unie in vreemdelingenbewaring stellen. Een besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn, is pas uitgewerkt nadat de vreemdeling zijn verblijf in Nederland daadwerkelijk en effectief heeft beëindigd.

4. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris een burger van de Unie in vreemdelingenbewaring kan stellen. Als deze vraag bevestigend moet worden beantwoord, gaat het vervolgens over de vraag of de vreemdeling op beide momenten dat hij in bewaring is gesteld volledig heeft voldaan aan het over hem genomen besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn. Als deze laatste vraag bevestigend moet worden beantwoord, mocht hij niet in bewaring worden gesteld. [...]

Beoordeling van de eerste rechtsvraag

9. Het betoog van de vreemdeling dat uit het arrest *Ordre des barreaux* [[ECLI:EU:C:2021:505](#)] volgt dat een burger van de Unie niet in bewaring kan worden gesteld, heeft hij met name gebaseerd op de punten 58 tot en met 60 van dat arrest.

9.1. De vreemdeling leidt met name uit punt 58 af dat een burger van de Unie over wie een (licht) besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn, is genomen niet in bewaring kan worden gesteld. Volgens de vreemdeling volgt uit dit punt namelijk dat een burger van de Unie alleen in bewaring kan worden gesteld als over hem een (zwaar) besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde in de zin van artikel 27, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn is genomen.

9.1.1. De Afdeling volgt deze conclusie van de vreemdeling niet. Het arrest gaat weliswaar over (de duur van) een bewaring van een burger van de Unie bij verwijdering ter bescherming van de openbare orde, maar dat is eenvoudigweg het gevolg van de betrokken nationale bepaling die deze (duur van) bewaring mogelijk maakt en waarover de verwijzende rechter zich afvroeg of het Unierecht aan deze langdurige bewaring in de weg stond. Uit punt 58 noch uit andere overwegingen van het arrest volgt dat bewaring van een burger van de Unie over wie een besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn, is genomen niet mogelijk is.

9.2. Voor zover bewaring van een burger van de Unie over wie een besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn, is genomen mogelijk is, leidt de vreemdeling uit de punten 59 en 60 af dat een dergelijke bewaring in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.

9.2.1. Deze conclusie van de vreemdeling kan worden beoordeeld door de overwegingen van het arrest waarin het Hof toetst of de bewaring voldoet aan het evenredigheidsbeginsel analoog toe te passen.

9.2.2. Nederland beoogt de nationale bepaling over bewaring van een onderdaan van een derde land (artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000) op gelijke wijze toe te passen op bewaring van een burger van de Unie, behalve als voor deze burger gunstiger bepalingen gelden (zie de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW3351](#), onder 2.6.). De bewaring van een burger van de Unie over wie een besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn, is genomen, is daarom op zichzelf niet in strijd met de toepasselijke bepalingen over vrij verkeer en verblijf. Die bewaring vormt naar zijn aard wel een beperking van de vrijheid van verkeer en verblijf. De gerechtvaardigheid van deze beperkingen moet aan de hand van het doel van de bewaring in het licht van artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn worden beoordeeld. Deze bepaling biedt een lidstaat de mogelijkheid om een burger van de Unie die niet langer een recht van verblijf aan artikel 6 of artikel 7 van deze richtlijn ontleent te verwijderen (zie punt 71 van het arrest F.S.) [[ECLI:EU:C:2021:506](#)]. Voor zover hier van belang, is voor de toepassing van bewaring van een burger van de Unie vereist dat deze burger geen verblijfsrecht heeft in de gastlidstaat (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1528](#), onder 11.1.) en dat een redelijk vooruitzicht op verwijdering bestaat (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ5557](#), onder 2.5.4.). Hieruit volgt dat bewaring van een burger van de Unie over wie een besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn, is genomen tot doel heeft dat besluit tot verwijdering ten uitvoer te leggen. Bewaring is daarvoor een geschikt middel, omdat de burger van de Unie voor de betrokken lidstaat daadwerkelijk beschikbaar is voor een verwijdering. Bewaring is ook een noodzakelijk middel. Het heeft namelijk uiteindelijk tot doel te verzekeren dat een lidstaat een burger van de Unie die geen verblijfsrecht heeft in die lidstaat kan verwijderen als deze burger niet binnen de gestelde termijn van het besluit tot verwijdering zelfstandig is vertrokken of als deze burger wel binnen de gestelde termijn daarvan is vertrokken, maar na afloop van die termijn naar het grondgebied van de lidstaat terugkeert in het geval dat niet volledig is voldaan aan het besluit tot verwijdering, zoals uitgelegd in het arrest F.S.

Gelet hierop is bewaring in zoverre gerechtvaardigd op grond van artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn.

9.2.3. De vreemdeling klaagt wel terecht dat de maximale duur van deze bewaring niet gerechtvaardigd is. De duur van bewaring is voor een onderdaan van een derde land en een burger van de Unie gelijk, namelijk maximaal zes maanden (artikel 59, vijfde lid, van de Vw 2000). Uit de punten 66 tot en met 71 van het arrest *Ordre des barreaux* volgt dat de duur van de verwijderingsprocedure voor een burger van de Unie niet vergelijkbaar is met de duur van de verwijderingsprocedure voor een onderdaan van een derde land. Hieruit volgt dat de staatssecretaris voor bewaring van een burger van de Unie niet de maximale duur van zes maanden kan aanhouden zonder in strijd te komen met het evenredigheidsbeginsel. Deze maximale duur gaat verder dan noodzakelijk is om het doel te bereiken dat een burger van de Unie daadwerkelijk van het grondgebied van Nederland wordt verwijderd.

9.2.4. Hoewel de klacht terecht is voorgedragen, leidt de grief niet tot vernietiging van de uitspraken van de rechtbank. De duur van de bewaring ingaande 23 november 2018 en de duur van de

bewaring ingaande 23 mei 2019, afgezet tegen de data van de voorgenomen uitzetting van de vreemdeling bij elke bewaring, is namelijk niet in strijd met het evenredigheidsbeginsel. [...]
De duur van de bewaring van 23 november 2018 en van de bewaring van 23 mei 2019 ging daarom niet verder dan noodzakelijk was om het doel van een daadwerkelijke verwijdering van de vreemdeling uit Nederland te bereiken.

Het antwoord op de eerste rechtsvraag

10. Los van de overige vereisten waaraan bewaring moet voldoen, kan de staatssecretaris een burger van de Unie die geen of niet langer een recht van verblijf aan artikel 6 of artikel 7 van Verbljfsrichtlijn ontleent in bewaring stellen, voor zover:

(1) deze bewaring niet langer duurt dan noodzakelijk is om de benodigde reisdocumenten te verkrijgen en de verwijdering te organiseren; een termijn van zes maanden gaat verder dan daarvoor noodzakelijk is;

(2) de staatssecretaris over de betrokken burger een besluit tot verwijdering als bedoeld in artikel 15 van de Verbljfsrichtlijn heeft genomen; en

(3a) deze burger niet binnen de gestelde termijn van dat besluit zelfstandig is vertrokken; of

(3b) deze burger na afloop van die termijn naar Nederland terugkeert en niet volledig heeft voldaan aan het besluit tot verwijdering, zoals uitgelegd in het arrest F.S.

Beoordeling van de tweede rechtsvraag

De bewaring van 23 november 2018

11. Gegeven de feiten die onder 6.4. en 6.5. zijn vastgesteld, moet worden geconcludeerd dat de vreemdeling zijn verblijf in Nederland na zijn vertrek op 23 oktober 2018 niet daadwerkelijk en effectief heeft beëindigd. De vreemdeling heeft namelijk verklaard dat hij na zijn vertrek uit Nederland vrijwel dagelijks vanuit Duitsland naar Nederland is gekomen om marihuana te kopen. Daarnaast is hij op 22 november 2018 aangehouden op verdenking van diefstal en het niet tonen van een identiteitsbewijs. Uit deze feiten en omstandigheden, bij elkaar genomen, volgt daarom dat de periodes dat de vreemdeling buiten Nederland heeft verbleven telkens zeer kortdurend zijn geweest en dat hij zijn verblijf in Nederland niet daadwerkelijk en effectief heeft beëindigd. Voor zover het kopen van marihuana al als een persoonlijk belang van de vreemdeling heeft te gelden, volgt daaruit dat het centrum van dit belang eerder aan Nederland gebonden is gebleven dan dat het naar Duitsland is overgebracht.

11.1. Dat de vreemdeling op 21 november 2018 Nederland is binnengekomen om op 23 november 2018 voor een rechter te verschijnen, leidt niet tot het oordeel dat zijn aanwezigheid in Nederland gerechtvaardigd was en het besluit tot verwijdering van 25 september 2018 hem daarom niet kon worden tegengeworpen.

Gelet op artikel 47 van het EU Handvest en artikel 8 van Richtlijn (EU) 2016/343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn (Pb 2016 L 65) is het gehoor geven aan een dagvaarding om voor een rechter te verschijnen op zichzelf een legitiem doel om Nederland binnen te komen. De vreemdeling heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij ook alleen voor dit doel Nederland is binnengekomen. [...]

De bewaring van 23 mei 2019

12. Gegeven de feiten die onder 6.7. zijn vastgesteld, moet worden geconcludeerd dat de vreemdeling na de opheffing van de bewaring van 23 november 2018 op 20 december 2018 zijn verblijf in Nederland nadien evenmin daadwerkelijk en effectief heeft beëindigd. Op 24 december 2018 en 7 januari 2019 heeft de politie de vreemdeling weer aangetroffen in Nederland. Voor zover

uit de feiten kan worden afgeleid dat de vreemdeling tussen 7 januari 2019 en 20 februari 2019 buiten Nederland heeft verbleven, kan daaruit niet worden afgeleid dat hij ook daadwerkelijk buiten Nederland heeft verbleven. De vreemdeling heeft namelijk niet duidelijk kunnen maken welke periodes hij in Polen en in Duitsland heeft verbleven. De vreemdeling heeft ook niet met stukken aangetoond dat hij het centrum van zijn persoonlijke, professionele of familiebelangen naar een van deze lidstaten heeft overgebracht. [...]

Het antwoord op de tweede rechtsvraag

13. Op grond van een algehele beoordeling van alle omstandigheden moet worden geconcludeerd dat de vreemdeling op beide momenten dat hij in bewaring is gesteld niet volledig heeft voldaan aan het besluit tot verwijdering, als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn. Dat besluit tot verwijdering blijft rechtsgevolgen houden. De vreemdeling heeft daarom geen nieuw verblijfsrecht krachtens artikel 6 van deze richtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2022:562](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)